

„Moje soukromí – Nedívat se , nešťourat“

Zuzana Cyříková na motivy Jeana-Pierra Garena a úryvku z jeho knihy DOUPĚ DÉMONOVO

Pozemská unie, to je federace osmdesáti pěti planet, už pět staletí pokračuje v prudké expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s příliš primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávají sami vyvíjet, stávají se závislými a škemrají o technologie, jež nedokáží pochopit. Na jedné planetě dokonce domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které byly pak umístěny do přírodní rezervace jako obyčejná zvířata.

Někdy si připadám jako malá hvězdička mezi miliony jiných. Nemám ani chvilku soukromí. Jsem jako ve velké galaxii, kde je spousta planet a ty kolují kolem mě a vůbec se nezastaví.

Soukromí je správná věc. Někdy ale nesplnitelná, protože do toho mého mi stále někdo vstupuje. Mám třeba mladšího bratra, který je jako malý ohnivý meteorit. Skočí na mě a zase odběhne, ale jen na malou chvilku. Máme společný pokoj a to není ono. Chtěla bych mít vlastní, protože by to pro mě bylo mnohem lepší. Mít vlastní prostor, byla bych , kdykoliv bych chtěla, jako malá hvězdička, která je daleko od lidí a věcí, které jsou kolem ní. Měla bych čas promyslet si hodně otázek, na které zatím neznám odpověď.

A tak se zrodil zákon o nevměšování se. Když nějaká loď Služby pro průzkum Galaxie objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaregistrovat. Dokud se pečlivě neprovedla úroveň civilizace obyvatelstva, byl jakýkoli kontakt zakázán.

Doma bych zavedla takový soukromý rodinný zákon o „nevměšování se“. Podle něj bych měla svou vlastní planetu – prostor , na které bych si plnila povinnosti. A jinde bych si dopřávala alespoň na chvíli klid a soukromí. A mezi oběma planetami bych proplouvala vesmírnou lodí, která by mé povinnosti i chvilky oddechu převážela.

Ve škole se navzájem „otravujeme“ jako malé vesmírné lodičky, které nikam neodletí. Vlastní lavice by byly tím pravým. Spolužáky mám ráda, ale když se vměšují do mého prostoru, trochu mi to vadí, protože ode mě opisují, když s tím nesouhlasím, nebo mě sledují svou „vesmírnou“ hlavou, která nemá na práci nic jiného, než zjišťovat, co právě dělám.

Pokud dosáhli vyšší technologické úrovně, navázalo s nimi Ministerstvo galaktických záležitostí diplomatické styky. V opačném případě se spis postoupil Službě pro dohled nad primitivními planetami, která měla dvakrát za sto let podat zprávu o vývoji domorodců.

Pro doučování bych si najala svou soukromou planetu. Potřebovala bych totiž někoho, kdo by někdy učil jen mě, výkladu pro celou třídu často nerozumím.

A právo na soukromí u jídla? Ty roztodivné příšerky, které sedí všude kolem mě ve školní jídelně, mi na chutí nepřidají.

A protože se ukázalo, že pozorování z umělých satelitů je nedostačující, vysílaly se přímo na místo posádky složené z jednoho agenta akčního útvaru a jednoho androida, kteří se nenápadně vmísili mezi obyvatelstvo.

Nechci, aby mě neustále sledovaly oči „jiných planet“ z „jiných území“. Nechci mít stále někoho za zády.

V práci byl použit úryvek z knihy Jeana-Pierra Garena Doupe démonovo (zdroj: Internet).